

[Henrik Toft]

den nævnte positive indstilling tilsiger mig at afvise forslaget.

Netop psykiske problemer kunne vel for øvrigt være velegnet til behandling i meget små bofællesskaber, ja, endda under private former. Selv om det siges i bemærkningerne til forslaget, at man er betænkelig ved den langsomme realisering af de forskellige amters planer, må det under udvalgsbehandlingen være muligt at få at vide, hvor man har fået det til at fungere bedst.

Kirsten Lee (RV):

Jeg kan nok ikke være så positiv som de øvrige talere. Forslagsstillerne vedrørende dette forslag ønsker tilsyneladende at etablere endnu et behandlingssystem ud over de allerede eksisterende, og man har, så vidt vi kan se, en illusion om at kunne forebygge udviklingen af psykiske kriser. Mennesker henvender sig faktisk ikke til et behandlingssystem, hvad enten man kalder det det ene eller det andet, før en psykisk krise er opstået.

Det er på sin plads at tale lidt om, hvad psykisk krise egentlig er for noget. Med de centre, som omhandles her, er der endnu flere muligheder for at sygeliggøre normale menneskelige foreteelser. Vi mennesker har selv et ansvar for at løse vore egne menneskelige problemer, kriser af den art, der optræder i forbindelse med f.eks. skilsmisse, dødsfald, arbejdsløshed og den slags.

Af et avisreferat for nogen tid siden fremgik det, at en dansk psykiater på en dyrlægekongres opfordrede dyrlæger til at være opmærksom på de psykiske kriser, folk kunne komme ud i, når de mistede en hund eller en kat. Ja, der ligger sandelig et stort uopdyrket marked for behandlere dér!

Det kan ikke være meningen, at man skal gå til psykolog eller socialrådgiver eller for den sags skyld læge, når verden går én imod, og der er slet ingen grund til at sende recepter på talløse nervepiller hen over lægens skrivebord for den slags foreteelser – her tror jeg godt, vi kan være enige med forslagsstillerne – men dette forslag ændrer ikke på antallet af nerveberoligende midler, som læger udskriver recept på.

Forslaget indebærer tillige, at disse rådgivende institutioner skal kunne sygemelde folk. Hidtil har kun læger haft kompetence til at sygemelde og gør det også, når mennesker er uarbejdsdygtige på grund af psykiske kriser.

Det Radikale Venstre ser ikke i dette forslag nogen nyskabelse. Der findes allerede inden for det eksisterende system muligheder for en indsats af den art, forslagsstillerne tilsyneladende ønsker.

Vi har her i landet 16.000 skizofrene. Lad os bruge noget mere energi på dem, så de og deres familier trives bedre; de råber nemlig ikke højt om behandling.

De behandlingstilbud, der her efterlyses, findes allerede i det eksisterende system. Hvorfor tror mon Socialistisk Folkeparti, at et behandlingstilbud skulle blive anderledes, bare fordi man flytter det fra Sygehusdirektoratet til socialforvaltningen?

Amterne er i disse år i færd med at udbygge distriktspsykiatrien. Den er tværfaglig. Det vil medvirke til, at der, når den er fuldt udbygget, bruges færre senedage på de psykiatriske afdelinger, og der bliver også en bedre efterbehandling. Socialforvaltninger og praktiserende læger i samarbejde med psykiatere kan oprettes til at tage sig af psykiske kriser af den art, som har behov for den slags behandling, og det er faktisk noget af det, der er meningen med distriktspsykiatrien. Den giver mulighed for at træffe forebyggende foranstaltninger i form af bofællesskaber for psykiatriske patienter og for at etablere patientforeninger, sociale netværk. Det er altså muligheder, der allerede foreligger.

Forslagsstillerne roder nogle ting sammen, når de siger, at frihedsberøvelse, tvangsindlæggelser og fikseringer på psykiatriske hospitaler er ude af trit med folks almindelige forventninger om hjælpetilbud til mennesker i psykisk krise. Jeg gad nok se den åbne rådgivning, der kunne tage vare på de patienter, som tvangsindlægges. Nogle af de ægte deprimerede patienter er livstruede med risiko for selvmord. Den slags patienter hører ikke til i åbne rådgivninger, og hvordan skal en socialrådgiver i øvrigt kunne vurdere, om der foreligger f.eks. en selvmordsrisiko, eller se, at årsagen til en tilsyneladende psykisk krise eventuelt skyldes en tilgrundliggende fysisk sygdom?

Mine bemærkninger skal ikke tages som udtryk for, at vi i Det Radikale Venstre finder det nuværende behandlingssystem fuldkomment, og vi giver Socialistisk Folkeparti ret i, at det langt fra er alle i det nuværende psykiatriske behandlingssystem, som har behov for en lægelig psykiatrisk behandling eller lægelig behand-